

နတ်သမီး
ရင်အနင့်

အခန်း (၁)

“ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး မေမေ၊ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကလေးသူငယ်ကို မွေးစားရမှာ လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ၊ မိန်းမတွေချည်းရှိတဲ့ အိမ်မှာ လူပျိုပေါက်အရွယ် သွေးမတော်သားမစပ် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို မွေးစားမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မသင့်တော်ဘူး”

ဧကရီမှူး ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ကန့်ကွက်မည်ဆိုတာ ကြိုသိထားပြီးပြီမို့ ဒေါ်ရွှေစင် သိပ်တော့ မတုန်လှုပ်တော့ပါ။ ရအောင် ဖျောင်းဖျားနားချရမှာ က မိမိတာဝန်။

ဒီသမီးစိတ်ကို သိထားသည့်အတွက် ကိုယ့်ဘက်က တင်းမာလို့ မဖြစ်ပါ။

“သွေးမတော်ပေမယ့် ဆွေမျိုးတော်နေတယ် သမီး၊ မေမေတူမရဲ့ သားဆိုတော့ သမီးနဲ့ လည်း ”

“အို နယ်က မေမေ့အမျိုးတွေ ဧကရီ တစ်ယောက်မှ မသိဘူး။ သူတို့ကလည်း ဧကရီကို တစ်ခါမှ မြင်ဖူးကြတာ မဟုတ်ဘူး ”

“သမီး နိုင်ငံခြားမှာ သွားနေတဲ့ အချိန်တွေတုန်းက သူတို့ ဒီမှာ အလည်အပတ်လာဖူးကြပါတယ်၊ မေမေကသာ ဟိုမသွားဖြစ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ အခုနာရေးနဲ့ ရောက်သွားတော့ တာဝန်ယူရမယ့်ကိစ္စက ပေါ်လာတယ်”

“ကိုယ်တာဝန်မယူတော့ရော ဘယ်သူက အပြစ်တင်မှာ လဲ၊ ဘယ်

ဆွေမျိုးအပေါ်မှ အပြစ်လုပ်ထားတာမရှိဘဲ ခက်ခက်ခဲခဲ စဉ်းစားနေစရာ တောင် မလိုဘူး”

“ဆွေမျိုးဉာဏ်ဆိုတာ မပေးအပ်ဘဲ ပံ့ပိုးကူညီရတဲ့ တာဝန်ဝတ္တရား တွေရှိတယ် သမီး၊ အခု တူမလေးဆုံးသွားတော့ ဒီကလေးက မိဘမဲ့ လေးဖြစ်သွားရပြီ၊ နယ်မှာ ဆိုတော့ တခြားအမျိုးအနွယ်တွေကလည်း စီးပွားရေးအဆင်ပြေကြတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြီးတော့ ငယ်တဲ့ အရွယ် တာဝန်ယူရတာက ချီးသေးသုတ်သင် ဒုက္ခများ ပါသေးတယ်၊ ပိုင်တော်မူ လေးက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးလို့ သိပ်ပြီးလည်း ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် စရာ မလိုတော့ပါဘူး”

“ဒီအရွယ်ကမှ ပိုပြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရခက်တာ မေမေ၊ မိန်းမကိစ္စ၊ အရက် ဆေးလိပ် မကောင်းမှုတွေလုပ်တတ်ရင် ဧကရီတို့ တာဝန်ဖြစ်သွားမှာ ၊ စိတ်ဆင်းရဲသောကရောက်နေရမှာ လည်း ကိုယ်ပဲ”

“ဟိုက ရောက်မလာသေးဘူး၊ ဘာလို့ ဒီလောက်တွေးပူနေရတာလဲ၊ အရင်တုန်းကသာ အဲလို တွေးတောစဉ်းစားတတ်မယ်ဆိုရင်”

အတိတ်ကို အစမဖော်ချင်တော့တာမို့ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသည့် စကားတို့ ကို ဒေါ်ရွှေစင် တိခနဲ ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ရသည် ။ တစ်စွန်းတစ်စလေးဆိုပေမယ့် ဒါကို ဖမ်းဆုပ်မိသွားသော ဧကရီမျိုးက နာကျင်သောအပြုံးမဲ့မဲ့ဖြင့်

“စိတ်ကစားတဲ့ အရွယ်က အမှားမကင်းခဲ့တာကို မေမေ ဒီအချိန်ထိ အပြစ်တင်ချင်သေးလို့ လား၊ အခု ဧကရီ အသက်သုံးဆယ်ခုနစ်နှစ်ကျော် လာပြီ မေမေ၊ အရင်က မှားခဲ့တာကို နောင်တရပြီး အခု ရင့်ကျက်နေပြီ၊ စဉ်းစားတတ်နေပြီ၊ အကောင်းအဆိုး ခွဲခြားတတ်အောင်လည်း လေ့ကျင့်နေတယ်၊ ဒါကြော

င့်လည်း ဧကရီ အိမ်ထောင်မပြုခဲ့တာပေါ့”

“အဲဒီအတွက် မေမေ့သမီးကို မေမေက ချီးကျူးနေတာ၊ ကျေးဇူးတွေ တင်နေတာပါ။ အဲဒီအချိန်က သမီး အရူးအမူးဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ မေ မေလည်း သမီးအတွက် ရူးမတတ်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ သမီးကို ဝီ တိတွေနဲ့ ကြည့်ပြီး မေမေ စိတ်ချမ်းသာတယ်”

ဒီအရင်မှာ တော့ နာကျင်မှုတွေနဲ့ အတိတ်ဆိုးကို မေ့ဖျောက်မရသေး ပါဘူး မေမေလို့ တီးတိုးဝန်ခံနေမိသည်။ ။

ဒဏ်ရာရပြီးလျှင် အနာကျက်တောင် အမာရွတ်ကတော့ ကျန်နေမြဲပ င်။

“ကဲပါ သမီးရယ်၊ မေမေတို့ မှာ လူဦးရေလည်း နည်း၊ မိသားစုလည်း နည်းပါတယ်။ ဒီကလေး ရောက်လာလို့ လည်း ၊ ထူးပြီး တာဝန်ပိုစရာမ ရှိပါဘူး၊ သမီး မကျေနပ်ရင် အမွေစားအမွေခံ မမွေးစားဘဲ ဘွဲ့ရအလုပ် ရတဲ့ အထိ တာဝန်ယူလိုက်ရအောင်ပါနော် သမီး”

“အဆောင်နေ အဆောင်စား စီစဉ်ပေးပြီး ကုန်ကျစရိတ်ထောက်ပံ့ရုံ ပဲ လုပ်လိုက်ပါ မေမေ”

“သူ့မှာ မိဘမဲ့နေရှာပါပြီ၊ မေမေနဲ့ ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းလို့ အဲလိုပစ် စလက်ခတ်တော့ မလုပ်ပါရစေနဲ့ သမီးရယ်၊ သမီးကို မေမေ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ မေမေ့ဆန္ဒလေးကို လိုက်လျောပေးလိုက်ပါ”

မေမေ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်တောင် တောင်းဆိုနေသည် မသိ။ အခုနောက်ပိုင်း စီးပွားရေး လူမှုရေးကိစ္စတွေမှာ မေမေနှင့်သူမဒီလော က်ထ အခြေအတင် မဖြစ်ဘူးပါဘဲ။

ပြီးတော့ နယ်က ဆွေမျိုးတွေအပေါ်မှာ မေမေ သံယောဇဉ်ကြီးတာ

ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားဖူးခြင်းပင်။

ဆွေရင်းမျိုးရင်းရှိတယ်ဆိုတာ တစ်ခါမှ စိတ်လိုလက်ရ မပြောဘူး ပေမယ့် ဘယ်သူ့အလည်လာလို့ ဘာတော့ ဝယ်ပေးလိုက်တယ်၊ နယ်က ဧည့်သည် တွေက ဘုရားတည်ဖို့ ကျောင်းဆောက်ဖို့ အလှူလာခံလို့ ထည့်လိုက်တယ်ဆိုတာမျိုးတော့ တစ်ခါတစ်ရံ ကြားဖူးရုံ ဒီလောက်ပါပဲ။

အခုတော့ သူမဆက်ပြီး အတိုက်အခံလုပ်နေတာတောင် အလျှော့ပေးမည့်ပုံမပေါ်။

“အဲဒီကောင်လေးက ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်သူနဲ့ လာမှာ လဲ”

“သူ့အဖေ အဲ သူ့အမေ ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်ပြီး တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆိုရင် အဝေးပြေးဘတ်(စ်)ကားနဲ့ လိုက်လာလိမ့်မယ်၊ ကားဂိတ်ကိုတော့ မောင်ပိန်ကို သွားကြိုခိုင်းရမှာ ပေါ့”

“အမွေပေးဖို့ ခေါ်ထားတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေနဲ့ မေမေ၊ ဧကရီတို့ မှာ အမွေဆက်ခံမယ့်သူမရှိဘူးဆိုပေမယ့် သံသရာကောင်းဖို့ အကုန်လှူဒါန်းပစ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“ဒီကလေးကလည်း အဲဒါတွေ မျှော်ကိုးပြီး လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မေမေ နာရေးရှိလို့ ဆိုပြီး နယ်ကို ထွက်သွားတာ နှစ်ရက်သုံးရက်တည်းနော်၊ အဲလောက်ရက်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ အဲဒီကလေးရဲ့ စိတ်ကို မေမေ ဘယ်လောက်သိလို့ လဲ၊ လူတွေရဲ့ စိတ်က ငွေနဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို မြင်ရင် အားလုံးပြောင်းလဲသွားတတ်တာ မေမေလည်း အသိပါ”

“ဒါကတော့ သမီးရယ် လူချင်းမတူ”

“မက်မောကြတာခြင်းတော့ အတူတူပဲဖြစ်မှာ ပါ၊ ငွေမြင်ခင် အသံကောင်းဟစ်တဲ့ သူတွေက ပိုဆိုးတယ်၊ ဆင်းရဲတဲ့ သူတွေက မခံစားဖူး

တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့ ငွေကို မြင်ရင် ကျေးဇူးရှင်နဲ့ ချစ်သူကိုတောင် ကျေးစွပ်ဖို့ ဝန်မလေးကြဘူး”

“သမီး အတိတ်ကို ပြန်တူးဆွနေတာလား၊ သမီးပဲ မေ့ထားလိုက်ပြီဆို”

“တိုက်ဆိုင်တိုင်း ဒဏ်ရာက အသစ်လိုပြန်ခံစားနေရတုန်းဆိုတာ ဧကရီ ဝန်ခံပါတယ်၊ ထားပါတော့လေ ဒီအကြောင်းတွေ ပြန်ပြောရင် နာကျင်ရတာပဲရှိပါတယ်၊ ဒီကလေး ရောက်လာရင်တော့ ဧကရီ စည်းကမ်းတင်းကျပ်မှ ဖြစ်မယ် မေမေ၊ ပုံစံသွင်းလို့ မရရင် ဧကရီ မောင်းချဖို့ ဝန်မလေးဘူး”

“အရမ်းကြီးသိမ်ငယ်အောင် မွန်းကျပ်အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ ကွယ်၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီးမှ ဆုံးမသွန်သင်ပါ၊ ဒီအရွယ်တွေက ဂျွတ်ဆတ်ဆတ် ဂျစ်ကန်ကန်နေတတ်ကြတာ မဟုတ်လား၊ ဆက်ဆံရေးအဆင်မပြေတတ်တာမျိုးလည်း ရှိတတ်လို့ လူကြီးဖြစ်တဲ့ သမီးက သည်းခံပေးပါ”

ဘယ်ချိန်ကတည်းက လူတွေအပေါ် မေမေ နားလည်ပေးတတ်သွားတာလဲ မသိချေ။

သူမ အင်းအဲမလုပ်ဘဲ အပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့သည် ။ ဒီအိမ်ကြီးမှ မေမေရယ် သူမရယ် ခြံစောင့်မာလီ ဒရိုက်ဘာ ကြုံသလို ခိုင်းလို့ ရသော ကိုဖိုးပိန်နှင့် သူမိန်းမ မစိန်ပုအပါအဝင် လူလေးယောက်တည်းရှိတာမို့ အနည်းငယ်တော့ ခြောက်သွေ့မှုရှိတာ အမှန်ပင်။

နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်ကတည်းက ရတနာဆိုင်ကို သူမတာဝန်ယူလိုက်၍ မေမေက အိမ်မှာ သာ အချိန်ကုန်ရင်း ဘုရားသွားကျောင်းတက် ဒီလောက်သာ အလုပ်ရှိသည် ။ ကျောထောက်နောက်ခံလည်း မရှိ၊ အမွေ

ဆက်ခံမည့်သူလည်း မရှိ။

တကယ်တော့လည်း ဒီလိုနေနေတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိသလိုပင်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဘဝက နေသားကျနေသလို စိတ်အေးချမ်းမှုတော့ရှိသည် ။ ဘယ်သူ့အတွက်မှ သောကမရောက်ရသလို ပူပန်စရာလည်း မလို။

ထိုကလေး အိမ်ရောက်လာမှ ဒုက္ခများ ရမှာ ဆိုလျှင်တော့ သူမ သည်းမခံနိုင်။ လက်လည်း မခံနိုင်။

ဒီကလေးကို ပုံဖော်မရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ကြိတ်ကာ အာဃာတတွေ ထားရင်း....။

★

အခန်း(၂)

ဒီနေ့ ပိုင်တော်မူလေး ရောက်လာတော့မှာ မို့ ဒေါ်ရွှေစင် စိတ်လှုပ်ရှားကာ နေမိသည်။ ကားဂိတ်ကို သွားကြိုဖို့ မောင်ပိန်ကို လွှတ်လိုက်ပြီးမှ မိမိလိုက်မသွားမိတာကို နောင်တရမိသလိုလည်း ဖြစ်ရ၏။

တကယ်ဆို မိမိကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး ကြိုဆိုသင့်တာ။

“ဒီကလေးကို မေမေက တကူးတက လိုက်ကြိုပေးစရာမလိုပါဘူး၊ ကိုပိန်ပဲ သူ့ဘာသာ ကြိုလာပါလိမ့်မယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ အထူးဧည့်သည်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ အပိုအလုပ်တွေ လုပ်မနေနဲ့ မေမေ”

သမီးက ရတနာဆိုင်မသွားခင် သေသေချာချာ မှာ သွားတာမို့ အိမ်မှာ ပဲ ဂနာမငြိမ် ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပါ။ မောင်ပိန် အဆင်ပြေပြေ သေချာကြိုလာနိုင်ပါ့မလား။

ပိုင်တော်မူ လင်းခန့်မောင်ရဲ့ သား ပိုင်တော်မူ။

ပိုင်တော်မူကို လင်းခန့်မောင်ရဲ့ သားမှန်းသိလျှင် ဧကရီ လုံးဝ အိမ်ရိပ်တောင် အနင်းခံမှာ မဟုတ်၊ ဟိုအရင်က လင်းခန့်မောင်ကို အသက်ပေးပြီးချစ်ခဲ့ပေမယ့် ထိုအသက်နဲ့ အမျှ မုန်းတီးနာကြည်းသွားအောင် မိမိပဲလုပ်ခဲ့တာ။

နာမည်တူတောင် မကြားချင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားတာက လင်းခန့်မောင်အပေါ် ဧကရီ အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးသွားခဲ့တာ ဖြစ်မည်။ အခုတော့ ဘယ်လိုလုပ် ဖျောင်းဖျန်းချရတော့မလဲ။

လင်းခန့်မောင်သားလေးကိုသာ မိမိဘက်က တာဝန်ပျက်ကွက်မှု ရက်စက်ခဲ့ရမှုတွေအတွက် ပေးဆပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရတော့မှာ ။

“ဧကရီကို ကျွန်တော် စိတ်ရင်းနဲ့ ရင်ထဲက တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဂုဏ်မကာသနတွေ မက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဧကရီကို အန်တီတို့လို ပိုင်ဆိုင်မှုမျိုးနဲ့ ပြည့်စုံအောင် မထားနိုင်ပေမယ့် တင့်တောင်းတင့်တယ် ထားနိုင်အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားမှာ ပါ”

“မင်းမှာ ဘာပညာအရည်အချင်း အစွမ်းအစရှိလို့ ဒီစကားမျိုးပြောရတာလဲ၊ သူများ အိမ်မှာ ကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာအလုပ်ကလွဲပြီး မင်းဘာလုပ်တတ်လို့ လဲ၊ သားရေပေါ်အိပ် သားရေနားစာ၊ ဥစ္စာမက်လို့ လူကိုအရချိုင်တာ မင်းတို့လို အဆင့်အတန်းမျိုးပဲ”

“အဲ အဲဒီလို မစွပ်စွဲပါနဲ့ အန်တီ၊ ပညာမဲ့တိုင်း ငွေကြေးမချမ်းသာတိုင်း အညွန့်တုံး အစတုံး ဘဝဆုံးကြတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ရုန်းကန်ကြိုးစားမှုရှိတဲ့ သူတိုင်း မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ ရှိကြပါတယ်”

“တော်စမ်း ခွေးပါးစပ်က နတ်စကားတွေထွက်လို့ ငါ့သမီးကို လူတန်းစေ့နေနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် သူများ အိမ်မှာ မင်းဆယ်သက်လောက် ကျွန်ခံတောင် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ အောက်တန်းစားအသွေးအရေနဲ့ ငါ့သမီးကို ပိုင်းလုံးလုပ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်နားလည်ရင် ကိုယ်နဲ့ တန်တဲ့ လူကိုပဲရှာ နားလည်လား”

ထိုအချိန်က လင်းခန့်မောင်ရဲ့ အံကြိတ်မျက်ရည်တွေကို မြင်ရပေမယ့် နောင်တမရမိ။ ဘယ်သူ့အတွက်မှ လည်း ထည့်မတွေးမိ။

သမီးအတွက်ပဲ အတ္တတွေနဲ့ အမှောင်ဖုံးနေခဲ့သည်။ ဆင်စီးပြီးမြင်းရုံ
စေချင်သည့် မိခင်မေတ္တာတွေကသာ စိုးမိုးနေ၏။

မိမိမှားခဲ့သလား။ အဲဒီအချိန်တွေက မိမိမှားခဲ့သလား။ ပြန်တွေးကြ
ည့်မိတာမျိုးတောင် မရှိခဲ့ပါဘဲ အခုတော့...။

“မေမေကြီး ကိုပိန်ပြန် လာပြီ၊ ဟိုကလေးလည်း ပါလာတယ်”

“ဟင် အေး အေး အိမ်ထဲ တစ်ခါတည်း ခေါ်ခဲ့လို့ ပြောလိုက်ပါမိစိန်ရ
ယ်”

ဆိုဖာခုံမှာ ဣန္ဒြေမပျက် ဝင်ထိုင်လိုက်ရပေမယ့် လက်ဖဝါးထဲမှာ
ချွေးစေးတွေ ပြန်လို့ ခြေတုန်လက်တုန်ပါ။ အသားအရေက လင်းခန့်
မောင်လို ညှိစိမ့်စိမ့်မဟုတ်ဘဲ ဝင်းဝါစိုပြည်ပေမယ့် မျက်ခုံးနှင့်မျက်လုံး
က လင်းခန့်မောင်နှင့် ဆင်ဆင်တူတာမို့ ဧကရီ ပြန်လာလျှင် သတိထား
မိသွားနိုင်သလား။

“ဘွားဘွား”

“ဟင် ဪ အေးအေး၊ ပိုင်ပိုင်လေး ရောက် လာပြီလား၊ ထိုင်ထိုင်
အဲဒီခုံမှာ ထိုင်နော်၊ မစိန် ကလေးအတွက် သွားချက်ချည်ပြုတ်ချည်လေ၊
ဖိုးပိန်လည်း ပင်ပန်းလာတယ်မဟုတ်လား သွားနာလိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖိုးပိန်နှင့်မိစိန် ထွက်သွားတော့မှ လက်ဆွဲအိတ်လေးတစ်လုံးသာပါ
သော ပိုင်တော်မူက ဆိုဖာခုံမှာ မဝံ့မရဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အိမ်ကြီးက
ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းနေတာမို့ အံ့ဩနေဟန်ရှိ၏။

“ပိုင်ပိုင် ဟို အဆင်ပြေပြေနဲ့ ရောက်လာတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါနဲ့

ဟိုမှာ တွေ့ကတည်းက ဘွားဘွားလို့ မခေါ်ဖို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား၊ ကြီးမေလို့ ပဲ ခေါ်နော် ပိုင်ပိုင်”

“ဆောရီး ကျွန်တော် မေ့သွားလို့ ပါ ဘွား အဲ ကြီးမေ”

“အေး အေးပါ ဘာမှ တော့ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ၊ မင်းရှေ့ရေးအတွက်ပါ၊ ဧကရီက မင်းကို လင်းခန့်မောင်သားလို့ သတိထားမိသွားရင် လုံးဝ ဒီအိမ်မှာ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ”

“အဲဒီလောက် နာကြည်းနေအောင် ကျွန်တော့်ဖေဖေက သူ့အပေါ် ဘာအပြစ်တွေ ကျူးလွန်ခဲ့လို့ လဲ”

“မင်းကို ဘွား အဲ ကြီးမေ ပြောခဲ့သားပဲ၊ မင်းအဖေက ဧကရီထက် ငွေကိုမက်ခဲ့တာ၊ မပြည့်စုံတဲ့ ဘဝကြောင့် ငွေလောက် အချစ်က အရေးမကြီးတော့တဲ့ သဘောပဲ၊ ငါပေးလိုက်တဲ့ သိန်းငါးဆယ်နဲ့ မင်းအမေကို အလဲအထပ် လုပ်သွားတာ၊ မင်းအမေ ဘယ်လောက် စိတ်နာသွားမလဲ မင်းစဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်အဖေက အဲဒီငွေယူပြီး ဘာလို့ မချမ်းသာတာလဲ၊ ဒီငွေတွေက ဘယ်ရောက်သွားလို့ ပင်ပန်းဆင်းရဲခံငွေရှာပြီး ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းထားပေးခဲ့တာလဲ”

“အဲဒီငွေတွေက ရိုးသားကြိုးစားပြီး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမယ်ဆိုရင် ချမ်းသာလာနိုင်တဲ့ အထိ တိုးပွားလာနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်က သိန်းငါးဆယ်ဆိုတာ ခုခေတ်တန်ဖိုးနဲ့ ဆို သိန်းနှစ်ထောင်ကျော်လောက်ရှိနေတာပဲ”

“ဒါဆို”

ဘယ်တွေရောက်သွားလဲ။ လင်းခန့်မောင် ဘာတွေလုပ်ပစ်လိုက်လဲ သေချာမသိပေမယ့် ဒီကလေးယုံကြည်အောင် လက်ခံလာနိုင်အောင်

တော့ ပိပီရီရီ သိမ်းသွင်းနိုင်မှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သေသွားတဲ့ လူက ဘာ အမှန်တရားတွေ ထပြောနိုင်မှာ မို့လဲ။

“ချမ်းသာချင်စိတ် လောဘတွေနဲ့ လောင်းကစားဘက်မှာ ရင်းနှီးမြှုပ် နှံ့ပစ်လိုက်လို့ အချိန်ခဏလေးနဲ့ ငွေတွေကုန်သွားတာဖြစ်မှာ ပေါ့။ မင်း ကို ဒီငွေတွေနဲ့ ကောင်းကောင်း မွေးလို့ ငါ မှာ လိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ငွေတွေကုန်သွားမှ ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ကိုင်ကျွေးခဲ့တာဖြစ်မယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် သေခါနီးအချိန်မှာ ငါ့ကို အဆက်အသွယ်လုပ်ပြီး မင်းကိုအ ပ်ခဲ့တာတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီအိမ်ရောက်လာလို့ မင်းအဖေမရှိ တော့ပေမယ့် မင်းမျက်နှာငယ်စရာမှ မလိုတော့တာ”

“ဒါပေမဲ့ အမေ့ကိုတွေ့ပြီး အမေလို့ ခေါ်ခွင့်မရ၊ အဘွားကိုမျက်စိ အောက်မှာ မြင်နေရပြီး ကြီးမေလို့ ခေါ်ရမှာ တော့ အရမ်းကို နာကျင်စ ရာကောင်းပါတယ်၊ တကယ်ပဲ ဖေဖေမှာ အပြစ်ရှိခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော် ဒေါ်ဧကရီ မွေးထုတ်လိုက်တဲ့ သားအရင်းမဟုတ်လား၊ ဖေ ဖေ့ကို မုန်းတီးနာကြည်းတာနဲ့ သားအရင်းကို သားလို့ အသိအမှတ်မပြု နိုင်တာ ဖြစ်သင့်လို့ လား”

“သူ့မှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ မင်းအမေ ဧကရီ မသိဘူးလေ ပို င်ပိုင်ရဲ့ ၊ မွေးပြီးပြီးချင်း ဆုံးသွားတယ်၊ လူ့လောကကြီးမှာ မရှိဘူးလို့ ဘဲ သတ်မှတ်ထားတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ မွေးကင်းစ ကလေးလေးကို သေပြီလို့ ပြောပြီး ဖေဖေ ကိုပေးရက်ခဲ့တာလဲ၊ အဲဒီကလေးရဲ့ သေရေးရှင်ရေးကို ဂရုမစိုက်နိုင် အောင် အဘွားသမီးကို တန်ဖိုးထားခဲ့သလား၊ သားအချစ်မြွေအနှစ်ဆို တဲ့ သံယောဇဉ်တွေ မေတ္တာတွေက အဘွားအတွက် စာအုပ်ထဲမှာ ပဲ ရှိ တဲ့ ပုံပြင်တွေလား”

ပိုင်တော်မူက နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ကာ နာနာကျင်ကျင်မေး၏။
မျက်ရည်တွေလည်ကာ ခံပြင်းနေသော မြေးကို ပွေ့ဖက်နမ်းရှုံ့ကာ နှစ်
သိမ့်လိုက်ချင်ပါသည် ။ ဒီလိုမလုပ်နိုင်တာက အတိတ်ရဲ့ ဒဏ်ခတ်ခြင်း
ကို ခံနေရတာပဲ မဟုတ်ပါလား။

မြေးမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ရင်မှာ အဆမတန် ပူပြင်းလောင်မြိုက်လို့
နေပါသည် ။

ထိုစဉ်အချိန်တွေက အပျိုစင်သမီးလေးရဲ့
ဘဝရှေ့ရေးအတွက်ပဲတွေးခဲ့သည် ။ မိမိအိမ်က ဒရိုင်ဘာအစေအပါးနှင့်
ဘယ်မိဘက ကိုယ့်သမီးကို သဘောတူပျံ့မလဲ။

အစက ရိုးသားအေးဆေးသော လင်းခန့်မောင်နှင့် သမီး ဧကရီချစ်
သူတွေ ဖြစ်နေကြတာကို လုံးဝ သတိမထားမိ၊ အသက်သုံးလေးနှစ်ကွာ
သလို လင်းခန့်မောင်ဆိုတာ အစေအပါးအလုပ်သမားဝန်ထမ်းမို့ မြီး
ကောင်ပေါက်အရွယ် သမီးလေးက စိတ်ကူးယဉ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မထား
မိတာက အမှန်ပင်။

ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အပို့အကြိုလုပ်နေရသော လင်းခန့်မောင်
က သမီးအပေါ် ဒီလိုဖြားယောင်းသိမ်းသွင်းရဲလိမ့်မည်လို့ လည်း ဘယ်
ထင်ပျံ့မလဲ။

“အိုးချင်းထားတော့ အိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်းထားတော့ ကြိုးချင်းငြိတဲ့ ၊
လင်းခန့်မောင်နဲ့ သမီးပုံစံ သိပ်မဟုတ်သလိုဘဲ၊ ရတနာဆိုင်မှာ ချည်းသိ
ပ်အာရုံစိုက်မနေနဲ့ ၊ သမီးကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦး”

ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းလို့ အိမ်မှာ အနားယူရသည့် အချိန်များ
နေသော လင်ယောက်ျားက သတိပေးမှ အခြေအနေကို ပြန်သုံးသပ်စုံစ
မ်းကြည့်ရသည့်အဖြစ်မျိုးပါ။

ထိုသို့ဖြစ်မှ ဆိုတော့ အခြေအနေတွေက လွန်ကုန်သည်။ ။

“သမီးတို့ ဆယ်တန်းနှစ်မှာ ကတည်းက ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ။ ကျောင်းပြီးဘွဲ့ရရင်တော့ မေမေတို့ ကို အသိပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ သမီးတို့ ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့ မေမေ”

သမီးက ပွင့်လင်းစွာ ဝန်ခံတော့ ဒေါ်ရွှေစင် အသားဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

“ဒီကောင်က ဘယ်လောက်တောင် အရည်အချင်း အဆင့်အတန်းရှိလို့ လက်ထပ်ဖို့ အထိ ရည်ရွယ်ထားတာလဲ၊ ဒီလိုကောင်မျိုးက ညည်းကို သူဌေးသမီးမို့ သိမ်းသွင်းဖြားယောင်းပြီး ပိုင်းလုံးလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ညည်းဒီလောက်တောင် ဦးနှောက်မရှိဘူးလား၊ အသိဉာဏ်မရှိဘူးလား ဧကရီ၊ ငါ့မှာ တော့ ရွှေပေါ်မြတင် တန်ဖိုးထားပြီး ပိုးမွေးသလိုမွေးထားတာ၊ ဒီလို အောက်တန်းစားကို ညည်း ဘာမက်ပြီး ကြိုက်တာလဲ”

“အချစ်မှာ ဘာပိုင်ဆိုင်မှုမှ မလိုပါဘူး မေမေ၊ သူကလည်း သမီးပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို မက်မောလို့ ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ သမီးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်တာပါ”

“ညည်းက အချစ်အကြောင်း ဘဝအကြောင်း ဘယ်လောက်နားလည်နေလို့ ဒီလိုပြောတာလဲ၊ ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမတွေ အထာသိလို့ ဒီလိုမျိုး ပြောတတ်ကြတာပဲ၊ ဆင်းရဲချို့တဲ့ ပင်ပန်းတဲ့ ဘဝကနေ သူဌေးသမီးနဲ့ ရပြီး သက်သောင့်သက်သာနေရမယ်ဆို ဒီထက်မလီစီချောက်ချက် အလိမ်အညာစကားလည်း ပြောတတ်မှာ ပဲ၊ ညည်းကိုအယုံသွင်းဖြားယောင်းမှာ ပဲ”

“ဟင့်အင်း ကိုလင်းခန့်က အဲလိုလူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးကို သူ

တကယ်ချစ်တာပါ။ သူ့ဘက်က အများကြီးစောင့်ထိန်းခဲ့ပါတယ်။ သမီးဘက်က ဇွတ်တိုးလို့ သူ ရှောင်တိမ်းဖို့ ခက်သွားတာပါ။ သမီးတို့ ကို မခွဲပါနဲ့ ၊ အခြေအနေတစ်ခုထိ သမီးတို့ မှားယွင်းသွားပြီးပါပြီ မေမေ”

“ဘာ”

မိုးကြိုးဆယ်စင်း တစ်ချိန်တည်း ပစ်ချခံလိုက်သလို ဒေါ်ရွှေစင် တစ်ကိုယ်လုံး အစိတ်စိတ်အမွှာအမွှာ ဖြစ်သွားမတတ်ပင်။ သမီးက သူတို့ ချစ်ခြင်းကို ခွဲမှာ စိုးလို့ လုပ်ကြံပြောတာ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ရတာ အမော။

တကယ်တမ်းတော့ မိမိထင်သလို မဟုတ်ခဲ့ပါ။

တကယ်ပင် ဆေးစစ်ကြည့်တော့ သမီးမှာ ကိုယ်ဝန်နှစ်လတဲ့ ။

“ညည်း အဲဒီကိုယ်ဝန်ကို မယူရဘူး၊ ဖျက်ချ အခုဖျက်ချ၊ အောက်တန်းစားအမျိုးယုတ်ရဲ့ ကလေးကို ညည်း မမွေးရဘူး မိဇကရီ”

“လူသတ်မှုကျူးလွန်ဖို့ မတိုက်တွန်းပါနဲ့ မေမေ၊ မေမေတို့ သဘောတူအောင်ဆိုပြီး ဒီကလေးကို ယူလိုက်တာ မေမေတို့ မသိအောင်လည်း သမီးတို့ လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်ထားပါတယ်၊ သမီးတို့ ကို သဘောတူပေးပါ၊ ကိုလင်းခန့်ကို လက်ခံပေးပါ မေမေ”

“မိဇကရီ ညည်း ညည်း”

ပိုးမွေးသလို မွေးကာ ရွှေပေါ်မြတင် တယုတယ စောင့်ရှောက်ပြုစုခဲ့ရသော သမီးကို အမိုက်မရဲ့ လို့ အော်ဟစ်ငိုယိုကာ ရိုက်ပုတ်ပစ်ခဲ့သည် အထိ ပေါက်ကွဲခဲ့သည် ။

နောက်ဆုံး ဘယ်လိုပင်လုပ်လုပ် နောက်မဆုတ်တော့သော သမီးရဲ့ စိတ်ကို နားလည်သွား၍ လင်းခန့်မောင်ကို...။

“စာအုပ်ထဲမှာ ပဲရှိတဲ့ ပုံပြင်တွေဆိုရင် ဒီလိုနာကျင်စရာတွေ ဘယ်ဖြစ်လာပါ့မလဲကွယ်၊ လူတွေပြုမူတဲ့ အတိုင်း ကံကြမ္မာက ဒဏ်ခတ်တာပါ။ အဲဒီအချိန်ကသာ မင်းအဖေငွေတွေယူပြီး ထွက်မသွားဘူးဆိုရင် ဘွားက မြေးလေးကို မင်းအဖေဆီ ဘယ်ပေးလွှတ်ပါ့မလဲ၊ ဧကရီကရော လင်းခန့်မောင်ကို မုန်းတီးနာကြည်းသွားပါ့မလား၊ တစ်ဘဝလုံး ပုံပြီးချစ်ခဲ့တဲ့ ဧကရီထက် မင်းအဖေက ငွေကိုမက်ခဲ့တာ”

“ဖေဖေကတော့ မေမေ့ကို မုန်းတယ်လို့ တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူးဘူး”

“ဟင် ဪ ငွေလည်း ရ ဧကရီရဲ့ အပျိုစင်ဘဝကိုလည်း ရမှ တော့ အဲလိုစကားမျိုး ပြောထွက်ပါဦးမလား၊ ကဲပါ မင်းလုပ်ရမှာ က ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေချင်တယ်ဆိုရင် မင်းက လင်းခန့်မောင်သားပါဆိုတာ လုံးဝ မရိပ်မိစေနဲ့ ၊ အမေလို့ လည်း ယောင်ပြီး မခေါ်မိစေနဲ့ ၊ တစ်သက်လုံးနေချင်ရင် တစ်သက်လုံး စောင့်ထိန်းရမှာ ပဲ၊ ကျန်တာကတော့ မင်းဘဝ နေရေးစားရေး အနာဂတ်တစ်ခုလုံး ဘွားက တာဝန်ယူတယ် ဟုတ်ပြီလား”

ဒါဟာ မြေးတစ်ယောက်ကို ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်သည့် မေတ္တာစကားလား။ ဟင့်အင်း အရှိန်အဝါနှင့် ပုံသွင်းချုပ်ကိုင်ထားသည့် အတ္တတစ်ခုပဲဖြစ်မှာ ပါ။

နတ်ဘုံနတ်နန်းကြီးထဲ ရောက်နေရပေမယ့် ဖေဖေနဲ့ နေခဲ့ရသော စုတ်ချာနံ့ချာသည့် ဘဝလောက် ကြည်နူးပျော်ရွှင်စရာမကောင်းပေ။

မေမေဆိုသော ဒေါ်ဧကရီမှူးက ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ။

အခန်း(၃)

“အဲဒီကလေး ရောက်နေပြီဆို ဘယ်မှာ လဲ”

“တစ်ညလုံး ကားစီးလာရတာ ပင်ပန်းလို့ မေမေ
စောစောအနားယူပြီး အိပ်ခိုင်းထားတယ်”

“ဘာ သူ့ဘာသာ ဘယ်လိုပင်ပန်း ပင်ပန်းပေါ့၊ သူများ အိမ်ရောက်
လာရင် သူများ မျက်နှာကြည့်ပြီး နေတတ်စားတတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး
လား၊ အိမ်ရှင်တွေ အိပ်ပြီးပြီလား၊ စားပြီးပြီလား၊ ဒီအချိန် ညနေစောင်း
က လူအိပ်ချိန်လား”

“ဒီ ဒီနေ့ တစ်ရက်တည်းပါ သမီးရယ်၊ အခုလည်း သူကစောစောအိ
ပ်ရာဝင်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေက အနားယူခိုင်းလိုက်တာပါ၊ မေ
မေ့အပြစ်ပါကွယ်”

မေမေ့စကားကြောင့် ဆိုဖာခုံမှာ ခြေချင်းချိတ် မှီထိုင်နေရာမှ မတ်ခ
နဲဖြစ်ကာ ခေါင်းကို ခါပစ်လိုက်သည် ။

“အဲဒီကလေးဘက်က ကာကွယ်ပေးနေစရာ မလိုဘူး မေမေ၊ ဒီအိမ်
ပေါ်ရောက်လာတာ မေမေ့ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်ချင်လို့ လက်မခံချင်ဘဲ လ
က်ခံလိုက်ရတယ်ဆိုပေမယ့် မေမေက သူ့ဘက်က ရပ်တည်ကာကွယ်
ပေးတာနဲ့ ရောင့်တက် ကမ်းတက်လာမှာ မျိုး ဧကရီ လုံးဝ လက်မခံနိုင်
ဘူး”

“အဲလိုမျိုး ဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိပါဘူးကွယ်”

“လူတစ်ယောက်အကြောင်းမသိသေးဘဲ မေမေက ဘာလို့ အာမခံ နေတာလဲ၊ ဒီအရွယ်က အမှားအမှန် ခွဲခြားတတ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ့်စိတ်ထင်ရာ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး လက်တည့်စမ်းချင်ကြတာ၊ ဧကရီမှားခဲ့တာ ဒီအရွယ်ပဲ၊ အဲဒီအတွက် ဒီကလေးကို ဒီအိမ်မှာ ထားချင်တယ်ဆိုရင် ဧကရီ ဘာစည်းကမ်းထုတ်ထုတ် မကန့်ကွက်နဲ့ ၊ တားဆီးပိတ်ပင်တာ မျိုး မလုပ်ပါနဲ့ မေမေ၊ ခူးနေရာခူး တော်နေရာတော် နေတတ်စားတတ်အောင် ပြောရမှာပဲ”

လေသံမာမာ စကားလုံးစိမ်းစိမ်းတို့ ကို ကြားနေရတာမို့ နာကျင်စွာ အံ့ကြိတ်ထားမိရင်း ပိုင်တော်မူ ခြေလှမ်းတို့ ဆက်ရွှေ့လို့ မရတော့ပါ။ ကြီးမေက ထမင်းစောစော ကျွေးပြီး အနားယူခိုင်းထားပေမယ့် မေမေမျက်နှာလေးကို တွေ့ဖူးချင်လွန်း၍ သူ ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့ မပျော်။

ခြံဝင်းထဲ ဝင်လာသော ကားသံကိုကြားတော့ ခုတင်ပေါ်ကပြုန်းခနဲ ထထိုင်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆက်ဆတ် တုန်နေခဲ့သည်။

ခဏနေမှ စိတ်ကိုထိန်းပြီး ဣန္ဒြေမပျက် ထွက်လာခဲ့ချိန်မှာ ဒီစကားတွေ ကြားလိုက်ရတော့ မျက်ရည်က ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုတာကျိုးကာ လိုမ့်ဆင်းလာသည် မသိ။

ထိုစကားတွေ ပြောနေသောသူဟာ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်သာဆိုလျှင် ခံနိုင်ရည်ရှိပါလိမ့်ဦးမည်။

အခုတော့ ကိုယ့်ကို မွေးထုတ်ခဲ့သော အမေက သားမှန်းမသိဘဲ ပက်ပက်စက်စက် သူ့စိမ်းဆန်ဆန် ပြောထွက်နေခဲ့သည်။

သားတစ်ယောက်လို သိခဲ့ရင်ရော။

ဟင့်အင်း ထိုစကားလုံးတွေထက် ရက်စက်စွာ ချက်ချင်း ဆွဲထုတ်မှ အသေအချာပင်။

“ဒင်းရဲ့ အသွေးအသားကို မွေးထုတ်ပြီးရင် တစ်မိမိနဲ့ နှိပ်စက်ဖို့ စဉ်းစားထားတာ၊ သေသွားတော့ ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့”

တဲ့ ။ ရင်က လွယ်မွေးခဲ့သော သားကို တကယ်ပြောထွက်ခဲ့သလားမသိပေမယ့် ကြီးမေကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ပြန်ပြောပြခဲ့သည် ။

“မင်းအမေက မင်းအဖေအပေါ် တော်တော် အာဃာတကြီးသွားခဲ့တာ၊ အစက အဲဒီကလေးကို ဖျက်ချခိုင်းပေမယ့် မိခင်စိတ်အပြည့်အဝနဲ့ အသည်းအသန် ကာကွယ်ခဲ့တာပါ။ နောက်ပိုင်း သူ့ကို စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး ငွေတွေယူထွက်သွားမှ အမုန်းတရားကြီးမားသွားခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကလေးကို အသက်စွန့်ပြီးကို ရအောင်မွေးခဲ့တယ်၊ စိတ်ဖိစီးမှုတွေများသောကတွေများ လွန်းလို့ မွေးပြီးပြီးချင်း သတိလစ်မေ့မျော သွားခဲ့ရှာတာ”

ဒါကို လူဖြစ်အောင် မွေးပေးခဲ့တာပဲလို့ ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာ လား။ မေတ္တာစိတ်သက်သက်နဲ့ စောင့်ရှောက်ဖို့ မှ မဟုတ်တာ။

သေလူအဖြစ်သာသိသော သားတစ်ယောက်ကို လွမ်းဆွေးတမ်းတတာမျိုးတောင် မဖြစ်စေဘဲနဲ့ တကယ်ဆို သူ့အနေနဲ့ ရော ဒီအမေကို စိတ်မနာသင့်ဘူးလား။

အခုတော့ အရိပ်လေး ခိုခွင့်ရဖို့ အရေးတောင် အရာအားလုံးကို ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ် သည်းခံနေရတော့မည့်အဖြစ်မျိုးပါ။

“မစိန် အဲဒီကလေးကို အခု သွားခေါ်လာခဲ့၊ ချက်ချင်းလာလို့ ပြောလို

က်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

မစိန် သူ့အခန်းဘက် မသွားခင်မှာ ခန်းဆီးအကွယ်ကနေ ဧည့်ခန်းထဲ ဖြည်းလေးရိုက်ဖျိုးစွာ သူ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

မဝံ့မရဲ မျက်ဝန်းများ ဖြင့် မေမေ့ကို တစ်ချက်မျှကြည့်မိ၏။ အသက်လေးဆယ်အတွင်းမှာ ရှိသော မေမေက ဆံနွယ်တွေကို သေသပ်စွာ နောက်လှန်သိမ်းဆည်းထားသည့်အတွက် အသက်အရွယ်ထက် နုပျိုကာ မဟာဆန်ဆန် တည်ငြိမ်လှပနေသည်။ ။ ထူတန်းသောမျက်ခုံး၊ ရှည်ကော့သော မျက်တောင်တို့ ကြောင့် မျက်ဝန်းများက စူးရှတောက်ပအရည်လုံနေ၏။ ဒီလောက် ဂုဏ်ဓနအင်အားကြီးမားသော မဟာဆန်ဆန် နန်းဆန်ဆန် ကျက်သရေရှိလှသော ဒေါ်ဇေကရီမှူးက သူ့အမေတဲ့ လား။

“ပိုင်ပိုင် လာလေ ထိုင်၊ ကြီးမေက မင်းအိပ်ပျော်နေပြီထင်တာ၊ မစိန်ကို အခေါ်ခိုင်းတုန်းရှိသေးတယ်၊ မင်းက ရောက် လာပြီ၊ ဒီမှာ လေ မင်းအန်တီက မင်းကိုတွေ့ချင်လို့ တဲ့ ”

“ပြောစရာရှိလို့ လို့ ပြောပါ မေမေ၊ ဘယ်သူက သူ့ကို တကူးတက ခေါ်တွေ့မှာ လဲ”

စကားပြော အတိမ်းအစောင်း အမှားတောင် မခံသော မေမေ့ကို သူ့ရင်ထဲက နာနာကျင်ကျင် ဖြစ်သွားကာ ဆိုဖာခုံတွေမှာ ဝင်မထိုင်ဘဲ ဒီအတိုင်း လက်နောက်ပစ်လျက် ပေရပ်နေလိုက်သည်။ ။

မေမေ့သားဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်မှာ လည်း မာနရှိပါတယ် မေမေ။

“ဟဲ့ ထိုင်လေ လူကြီးပြောနေတာ နား မပါဘူးလား”

“ရပါတယ် ကျွန်တော်က အန်တီတို့ နဲ့ အဆင့်အတန်းမှ မတူတာ၊ အ

နံတီ ပြောသမျှ ဒီလိုပဲ ရပ်ပြီး နားထောင်ပါ့မယ်”

“ဟဲ့ အို ပိုင်ပိုင်”

“တွေ့လား မေမေ၊ အဲဒါ လေးစားမှုနဲ့ နာခံတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အရွဲ့တိုက်နေတာ၊ တွေ့တွေ့ချင်း ဆောက်နဲ့ ထွင်း၊ ပုံစံကိုက အချိုးမပြေဘူး”

“မ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ သမီးအကြောင်းကို မေမေက ပိုပိုသာသာ ပြောထားလို့ သူ ကြောက်လန့်ပြီး၊ သမီးရှေ့မှာ ဝင်မထိုင်ရဲတာပါ၊ ကဲ ပိုင်ပိုင် အန်တီက သူ ထိုင်ဆိုထိုင်၊ ထဆိုထမှ ကြိုက်တာ၊ လာကြီးမေနားမှာ ဝင်ထိုင်”

ကြီးမေကို အားနာ၍ ဝင်ထိုင်လိုက်ရပေမယ့် မေမေမျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ မော့မကြည့်မိအောင် သတိထားနေလိုက်သည် ။ မေမေရဲ့ အစိမ်းရောင် မျက်ဝန်းတွေကို ရင်မဆိုင်ချင်လို့ ပါ။

“မင်းအသက် ဘယ်လောက်လဲ”

“ဆယ့်ရှစ်”

“ကွန်ပျူတာ တက္ကသိုလ်တက်မလို့ ဆို၊ ဖောင်တွေဘာတွေတစ်ခါတည်း ပြောင်းခဲ့ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး မင်းနေဖို့ စားဖို့ တင်မကဘူး၊ မင်းပညာရေးပါ တာဝန်ယူရတော့မယ်ဆိုရင် ဒီအိမ်မှာ မင်း အလကားနေလို့ မရဘူး”

“သမီး”

“ဒီအိမ်မှာ မိသားစုနည်းတယ်၊ အလုပ်သမားကလည်း နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ မင်းရောက်လာလို့ တာဝန်ပိုတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ သူတို့ အ

လုပ်တွေကို အလိုက်သိသိ ဝင်ကူညီပါ။ ခိုင်းမှ လုပ်တတ်တဲ့ သူက တစ်သက်လုံး သူများ အခိုင်းခံဘဝကို ရောက်သွားတတ်တယ် နားလည်လား။ ”

မေမေ ဟန့်တားမှုကို မသိကျိုးကျွံပြုလျက် ထောင့်မကျိုးအချိုးပြေပုံ မရသော ကောင်လေးကို ပြောသင့်တာ ပြောချပစ်လိုက်သည် ။ သွေးမနီးသော သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ဘာအတွက်နှင့်မှ အားနာမနေနိုင်ပါ။ မေမေ အားကိုးနှင့် ရောင့်တက်မလာနိုင်အောင် စောစီးစွာ ခုလိုနှိမ်ထားနိုင်မှ ။

ကောင်လေး လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်လိုက်တာ မြင်ပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည် ။

“ကျွန်တော် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ပညာရေးနဲ့ စားဝတ်နေရေးကို တာဝန်ယူထားတဲ့ အန်တီတို့ ကျေးဇူးကို ကျွန်တော်လုပ်အားနဲ့ ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်၊ အန်တီကို တစ်ခု သိထားစေချင်တာက ကျွန်တော်လည်း ဒီအိမ်ကို ကျေးကျွန်ဘဝနဲ့ ရောက်လာချင်လို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ”

“ပိုင်ပိုင် သား သားက ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ အန်တီပြောတာပဲ နားထောင်လိုက်ပါ”

“မလေးမစား ပြန်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြီးမေ၊ ကျွန်တော် ဖေဖေ ဟို ကျွန်တော့်မေမေ မရှိတော့လို့ သူများ အိမ်မှာ ခိုကပ်နေရမယ့်ဘဝမျိုး ရောက်သွားတာကို ဝမ်းနည်းလို့ ပါ၊ မေမေသာရှိရင် ဒီအိမ်ကိုဘယ်တော့မှ လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ”

ဥတ်ဆတ်ဆတ်နှင့် ရဲတင်းစွာ ပြောရဲသော ကောင်လေးကိုကြည့်၍ ဧကရီ နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်မဲ့သွားရသည် ။ လူကောင်းသေးလေး လူလား

မမြောက်သေးပေမယ့် အဆိပ်လေးနဲ့ ပါလား။

သူမသာ မချုပ်ကိုင်နိုင်လျှင် မေမေကတော့ သူ့အတတ်နှင့်သူ စူးတော့မည်ထင်သည် ။ ဒီအရွယ်တွေက မှန်တယ်ထင်လျှင် ဘာကိုမှ မကြောက်မလန့်တတ်။

“အေးလေ ကိုယ့်ဘဝကိုယ့်နေရာကိုယ် နားလည်တယ်ဆို ပြီးတာပါပဲ၊ ငါ့ဘက်ကလည်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ် သတိတစ်ခု ပေးထားမယ်၊ နောက်တစ်ခါ အဲလိုပမာမခန့် မထီမဲ့မြင် ပြန်ပြောတာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့၊ မင်းရင်ထဲရှိသလို ပြောတာ ခွင့်မပြုဘူး၊ လက်မခံဘူး၊ ငါ့စည်းကမ်းအတိုင်း မနေနိုင်ရင် အချိန်မရွေး ထွက်သွားလို့ ရတယ်”

“သမီးရယ် အဲလောက်ကြီး”

“မပြောလို့ မဖြစ်ဘူး မေမေ၊ ခုနက မေမေ ကြားလိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ အန်တီသိထားစေတာလေး ဘာလေးနဲ့ သူများ အိမ်ရောက်လာရင် သူများ မျက်နှာကြည့်ပြီး သိမ်သိမ်ငယ်ငယ်ကို နေတတ်ရမယ်၊ အဲဒီလို မချိုးနှိမ်ရင် ကမ်းတက်လာတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ နောက်မှတ်ထားဦး၊ ငါတို့ မစားရသေးဘဲ မင်း ဘယ်လောက်ဗိုက်ဆာဆာမစားရဘူး၊ ငါတို့ အိပ်ရာမဝင်သေးဘဲ မင်း ဘာဖြစ်ဖြစ် မအိပ်ရဘူး၊ အလိုက်မသိရင် တိရစ္ဆာန်နဲ့ အတူတူပဲ”

ဒေါ်ရွှေစင် အသံတိတ် ဘုရားတကာ နားကိုပိတ်ထားလိုက်ရသည် ။
ဧကရီက သားမှန်းမသိလို့ ပြောရက်ဆိုရက်နိုင်ပေမယ့် မအေမှန်းသိနေတဲ့ ပိုင်တော်မူလေးရဲ့ ရင်ထဲ ဘယ်လောက်များ ခံစားနာကျင်နေရှာမလဲ
။

အဘွားဖြစ်သူ မိမိရင်ထဲမှ တော့ မထွေးနိုင်မအံ့နိုင် မချီမဆုံနှင့်နေအောင် ခံစားနေရသည် ။

ပိုင်တော်မူလေး ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလား။ မအေဖြစ်သူအပေါ် မမြင်ချင်
မကြည့်ချင်လောက်အောင် နာကြည်းသွားနိုင်သလား။

ကိုယ်ပြုခဲ့သည့် ကံက ဝဋ်ကြွေးကြမ္မာအဖြစ် ကိုယ့်ကို တုံ့ပြန်နေပါ
ရောလား။

*

အခန်း(၄)

ဒီနေ့ ကျောင်းစတင်ရသည် ။ ကျောင်းဖယ်ရီကားပေါ်မှာ လည်း အသိအကျွမ်းမရှိ၊ ဖယ်ရီကားပေါ်က ဆင်းပြီး ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်လာခဲ့တော့လည်း သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း မရှိ။

တချို့ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေမှာ မိဘတွေ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေက ကားနှင့်ဆိုင်ကယ်နှင့် လိုက်ပို့သူတွေရှိသလို တချို့ကကိုယ်တိုင် ကားမောင်း၍ ဆိုင်ကယ်စီး၍ လာကြသူတွေလည်း ရှိသည် ။

သူ့မှာ တော့ အရေးတယူလိုက်ပို့မည့်သူ မရှိပါ။ ယုံယုံကြည်ကြည် ကားပေးလွှတ်လိုက်တာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲ ကျောင်းဖယ်ရီကားနှင့် သွားလို့ ရအောင် စီစဉ်ပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမည် ထင်သည် ။

ဘာကို ဝမ်းနည်းမှန်းမသိဘဲ ကျောင်းကိုတစ်ယောက်တည်းလာရတာ စိတ်နှင့်ကိုယ်မကပ်သလိုကြီး ဖြစ်ကာ တက်ကြွမှုမရှိချေ။

ထိုအချိန်မှာ ပဲ ကျောင်းသူနှစ်ယောက်နှင့် ကျောင်းသားတစ်ယောက် စရင်းနောက်ရင်း သူ့အနားရောက်လာသည် ။ ကျောင်းသားကဘာဖြစ်လို့ ဘာပြောလို့ လိုက်ရိုက်နေသည် မသိဘဲ ကောင်မလေးကသူ့ကို ကွယ်ကာ ပတ်ပြေးနေတာမို့ သူ့မှာ ရှောင်လို့ တိမ်းလို့ မရ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေရသည် ။

“ရဲနိုင်နော် ငါစတာလို့ ပြောပြီးပြီ၊ နင် ဖွန်ကြောင်မဟုတ်မှန်း နှာဘူး

မဟုတ်မှန်း ငါ သိပါတယ်၊ ကုလားနာဘူး နာဘူးကုလားလို့ နောက်တစ်ခါ မခေါ်တော့ဘူး တကယ်”

“အောင်မာ ငါ့ကို အဲလိုပြောပြောပြီး ဖွဲတာ ဒီတစ်ခါတော့ မရတော့ဘူး၊ မှတ်လောက်သားလောက်ဖြစ်အောင် ပညာပေးမှ ဖြစ်မယ်၊ မိလို့ ကတော့ ခေါင်းမူးအောင်ကို ဆော်မှာ လာခဲ့”

“ဟဲ့ လဲ့လဲ့ နင့်ဟာကို ဆွဲထားဦး၊ ကုလားခြောက် ငါ့ကိုလိုက်ရိုက်နေတယ်”

“သူ့ကို အဲလိုခေါ်ရင် မရမှန်း သိရဲ့ နဲ့ သွားစတာကိုး၊ မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်လို့ ပြောလိုက် အဲဒါမှ သူ ရပ်မှာ ”

“မကျွေးပါဘူး၊ သူက ဘယ်လောက်စားစား အသားတိုးမှာ မှ မဟုတ်တာ၊ ကုလားခြောက်က ကုလားခြောက်ပဲ”

တစ်ယောက်က အလျှော့မပေးသလို တစ်ယောက်ကလည်း သဲကြီးမဲကြီးပင်။ သူ့မှာ သာ ကောင်မလေးက လွယ်အိတ်ကိုဆွဲကာပတ်နေသဖြင့် ချာလပတ်ရမ်းနေရ၏။

“ကဲ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဒီမှာ ခေါင်းမူးနေပြီ”

“အယ် ဆောရီး၊ ဆောရီး သတိမထားမိလိုက်လို့ နော်”

သူ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်လိုက်မှ ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားကြသည် ။ ဒါတောင် လက်လှမ်းမှီသလောက်ဆွဲဖို့ လွှဲဖို့ ပြင်နေကြတုန်းပါပဲ။ တော်တော် အစအနောက်သန်ကာ ပျော်တတ်သည့်အဖွဲ့ဖြစ်မည်။”

“ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ကို လွှတ်တော့လေ”

“ဪ အင်း ဆောရီး”

ကောင်မလေးက လျှာလေးတစ်လစ်ထုတ်ကာ ရယ်ကျဲကျဲ စပ်ဖြဖြ လုပ်ပြီးမှ လွယ်အိတ်ကို လွှတ်၏။

ဆံနွယ်လေးတွေက ကုတ်ပေါ်မှ အဖြောင့်စင်းပျော့အိန္ဒြေကျလို့ အသားအရေလေးက ဝင်းဖန့်ဖန့်၊ မျက်နှာသွယ်သွယ် ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် ကလေးဆန်ကာ ချစ်စရာတော့ကောင်းသည် ။

တစ်ယောက်ကတော့ အသားညိုစိမ့်စိမ့် မျက်နှာ မိတ်ကပ်တွေပြာနေအောင် လိမ်းထားသော်လည်း ရွက်ကြမ်းရေကျိုလောက်ပင်။ အဲ သူမတို့ ကုလားခြောက်ဟု ခေါ်နေသော သူကတော့ အသားက မည်းပြာပြာ၊ မျက်လုံးကပြူးပြူး၊ သွားက ခေါသယောင်ယောင်။

ခန္ဓာကိုယ်က တောင့်တောင့်တင်းတင်းမရှိဘဲ ပိန်လိန်သေးကွေးလျက်။

“ဘာလဲ ဒီသုံးယောက်လုံး သေချာရှိုးနေတာ၊ ဘော်ဒါ ဖွဲ့ချင်လို့ လား”

“တစ်ကောင်တည်း ဒါပေမဲ့ ကြွက်လား”

“ရူပါကတော့ လန်းတယ်နော်၊ ကိုရီးယား လေယာဉ်ပျက်ကျပြီးကျန်ခဲ့တာထင်တယ်၊ မြန်မာလို နားမလည်ရင် ကင်မ်ချီအစိမ်ခံရမယ်”

သုံးယောက်လုံး သူ့ကို ဝိုင်းကျွတ်နေကြသည် ။ တစ်ယောက်တည်း သမားမို့ ပညာစမ်းနေကြတာ ထင်၏။ သူက စိတ်အလိုမကျစွာလေနေသည် မို့ ထိုအဖွဲ့ကို ရှောင်ကွင်းကာ ထွက်လာခဲ့သည် ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ ထိုအဖွဲ့ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်နှင့် သူနောက်လိုက်လာကြ၏။

“နေ နေပါဦး၊ ကျောင်းစတက်တဲ့ နေ့မှာ မျက်နှာကြီးက သုန်သုန်မှုန်

မှုန်နဲ့ ”

“တို့ နဲ့ ရောချင်သလားလို့ အထာကိုင်မိတာ စိတ်ဆိုးသွားတာလား၊ ဒီကျောင်းမှာ တက်မယ်ဆိုရင် တစ်ရေတည်းသောက် တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်းသွားရတော့မှာ အဲလို လေစိမ်းမတိုက်ပါနဲ့ ”

“အဲလိုကြီးနေရင် တို့ ဝမ်းနည်းတယ်နော်၊ ကျောင်းသားဘဝဆိုတာ ပျော်စရာအကောင်းဆုံးအချိန်ပဲ၊ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် တို့ အဖွဲ့ကို အဖော်လုပ်ပါလားဟယ်”

ကုလားခြောက်က အခြောက်သံနှင့် ပြောတော့ သူ တကယ်ရယ်ချင် သွားမိသည် ။ ပွင့်လင်းရဲတင်းကာ ပျော်ပျော်နေတတ်ကြတာ ထိုအဖွဲ့ရဲ့ စတိုင်လား။

သူ့အတွက်တော့ အဖော်ကောင်းသူငယ်ချင်းကောင်းရှိဖို့ လိုအပ်ပါသည် ။ တစ်ယောက်တည်း သွေ့ခြောက်အထီးကျန်စွာ နေရတာထက်စာ လျှင် တောသေးတာပဲ။

“မင်းတို့ အဖွဲ့က တော်တော်ပျော်တတ်တယ် ထင်တယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေလား မောင်နှမတွေလား”

“ဟယ် ဒီလို ရွှေလိုဝင်းဝါနေတဲ့ အလှပဂေးတွေနဲ့ ဒီကုလားခြောက်ကိုများ မောင်နှမလို့ ထင်စရာလား”

“ပြော လိုက်လေ ကိုရီးယားကနေ အိမ်ထောင်စုစာရင်းနဲ့ ပြောင်းလာတဲ့ ကိုရီးယားကုလားပါလို့ ၊ ဒီလိုဗျာ ကျွန်တော် ကိုရီးယားက ပြောင်းလာတော့ သူတို့ က ဂျန်စောနဲ့ တူတယ်ဆိုပြီး အော်တိုလာထိုးခိုင်းလို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားတာပါ”

“အံ့မယ်လေး အော့ ဂျန်စောတဲ့ ၊ ဟိုကသိရင် ချီးသုတ်ထားတဲ့ ဖိနပ်

နဲ့ အရိုက်ခံရဦးမယ်”

အတည်ပေါက်နှင့် အပြောင်အနောက် ကြမ်းသော သူတို့ အဖွဲ့ကြောင့် စိတ်ပါလက်ပါ ပြုံးရယ်လိုက်၏။

“ဟယ် ဝစီပိတ်ကိုယ်တော်ကြီး ပြုံးတယ်တော့၊ လှောင်အိမ်ထဲထည့်ပြီး ပြစားရရင် ဒီနေ့ ကင်နီတင်းထိုင်မယ့်တစ်ဝိုင်းစာ အလှူခံစရာမလိုတော့ဘူး”

“အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ အဖွဲ့ဝင်အသစ် လက်ခံမယ်ဆို အဖွဲ့ဝင်အသစ်က ဒကာခံမှာ ပေါ့၊ နင်တို့ တွေ့နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ချင်တယ် မဟုတ်လား ဟင်”

“သူငယ်ချင်းတော့ ဖြစ်ချင်ပါတယ်၊ ဒကာခံစရာတော့ ပိုက်ဆံ မပါဘူး”

“အဲတော် မှားပါတယ်၊ ကိုးခြောက်ကိုးသုံးနဲ့ လမ်းလျှောက်နေကတည်းက ဟိုက်ဘော့စ်မဟုတ်မှန်း သိသင့်တာ”

“ရုပ်ရည်လေး သနားကမားနဲ့ ဆိုတော့ ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ”

အရှိန်မလျှော့ဘဲ စနောက်နေတော့ မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြင့် မျက်နှာတွေတောင် ထူပူလာသည် ။ ဘယ်လို ဗရုတ်သုတ်ခလေးတွေမှန်း မသိ။

“ကဲ ကဲ ရွှေမျက်နှာတော် ငြိနေပြီနော်၊ ဒီလောက်စနောက်နေကြတာ တော်ကြတော့၊ ဒီနေ့အစမှာ တော့ ဒီက လှဖုရားမလေးကပဲ စားတော်ပွဲကို တာဝန်ယူပါမယ်၊ ငတ်ကြီးကျတော်မူကြမယ် မဟုတ်လား”

“သင့်မြတ်လှကြောင်းပါ ဘုရား”

တကယ်ကို ဗရတ်သုတ်ခ ဟာသအဖွဲ့ပင်။ သူတို့ တွေက မိစုံဖစုံနှင့်
ဘာအပူအပင်မှ မရှိကြလို့ ဒီလိုနေနေကြတာလား။

ဘာဖြစ်ဖြစ် သူ့အတွက်တော့ ကျောင်းစတင်သောနေ့မှာ ပင် သူငယ်ချင်းအသစ်တွေရကာ...။

*